

HENRIK EINSPOR

Flugten fra skinkeekspressen

HENRIK EINSPOR

Flugten fra skinkeekspressen

1. På vej mod døden

Tågen bølgede elveragtigt mellem træstammerne. Det florlette tågeslør satte sig som perler i spindelvæv og græsstrå og drev videre hen over den fire-sporede motorvej, som skar sig gennem skoven. Det var endnu for tidligt til, at trafikken var begyndt, så asfalten lå øde hen, og der var heller ikke meget liv i midterrabatten, der adskilte kørebanerne. Den eneste lyd var lidt fuglefløjt fra den omkringliggende skov, små forsigtige pip, som om selv fuglene var bange for at forstyrre det sarte morgengry. Kort sagt var stemningen slået an til en idyllisk morgen. Men det skulle der ikke blive meget af.

Det puslede i græsset under autoværnet. Et pindsvin kom luntende ud og begyndte at krydse den tomme vejbane. Det havde til hensigt at forsvinde i det dugvåde græs på den modsatte side, eventuelt efter et kort ophold i midterrabatten, hvor det kunne være heldigt og finde en snegl eller noget andet lækkert at sætte til livs.

Halvvejs ude på vejen stod pindsvinet pludselig stille og vejrede. Dets ører havde opfanget en lyd. Noget, der først havde forekommet som en svag skurren i luften, voksede sig kraftigere og blev snart genkendeligt som den umiskendelige lyd fra et tungt køretøj, som nærmede sig i fuld fart – seksten spinrende hjul drevet af en motor, som ubesværet trak det op over bakken. I pindsvinets ører en lyd, der tilskyndede det til at komme af banen i en vis fart. Det fik travlt med at sætte kurs mod midterrabbatten, hvilket ikke var et øjeblik for tidligt, for nu dukkede et batteri af tågelygter frem af det uldne morgengry. Pindsvinet stoppede op og stirrede mod lyset og tænkte: Wow!

I den tonstunge dyretransport (for sådan en var det) befandt der sig en anden slags svin. Nærmere bestemt et halvt hundrede styk slagtesvin af prima kvalitet. Efter planen ville de være forvandlet til flæskestege, bacon, pølse, koteletter og forskellige andre genkendelige udskæringer, inden dagen var omme, men det havde de sammenstuede dyr heldigvis endnu ingen anelse om.

Så var chaufføren i styrehuset mere heldig. Ikke blot slap han for at få sat kniven for struben, når han nåede frem, men så snart det her job var overstået og vognen tømt og rensputet, havde han også fri og kunne se frem til at nyde en velfortjent weekend. Lige nu hang han ind over styret med et sløvt blik på vejstriberne, som jog forbi under ham, i takt med at lastbilen åd kilometer efter kilometer. Nu var han snart ved vejs ende. Transporten nærmede sig slagteriet (og pindsvinet). Der var kun ganske få kilometer igen.

Bagude i lastrummet gryntede og øffede svine-
ne, mens de bumpede mod hinanden og småskænd-
tes. Uvidende om, at deres timer var talte, nappedes
og mundhuggedes de, og der lød hele tiden udbrud
som 'Pas dog på!' eller 'Se dig for!' og 'Se dig selv for,
tyksak!' For et utrænnet øre ville det bare lyde som en
række grynt og små hvin blandet med mas og tummel,
men nej. Enkelte var køresyge og lå tavse og elendi-
ge i strølsen. Andre syntes, at det her var det mest
spændende, de i deres liv havde oplevet. Og så var der
endelig dem, der bare tog tingene, som de kom.

Et af de mere heldige svin havde fundet en revne i
vognsiden og sad og indsnusede duften af efterår, der
strømmede ind i transportrummet med en pibende

lyd. Frisk hed han. Frisk havde en fortid som frilandsgris og syntes ikke om at sidde indespærret i denne beklumrede stank. Han havde allerede beklaget sig til de nærmeste svin, men de havde enten for travlt med at rode i strøelsen eller nappede efter hinanden til at tage sig af ham. Et held, han i det mindste havde fundet den her sprække, tænkte han, og han havde ikke tænkt sig at rykke en tomme.

Så vidt han kunne forstå, kom svinene omkring ham fra forskellige steder. Nogle fra svinefarme, andre fra mindre gårde, enkelte fra økologiske landbrug og atter andre ... ja, fra hvor de nu kom fra. Nogle af dem havde spraymaling på ryggen eller hak i ørerne, og et par af dem vigtede sig endog af at have en slags stempel på kroppen med de tobenedes mystiske tegn.

Tæt på Frisk sad der en gris, som ikke havde nogen af delene. Til gengæld havde han et bekymret udtryk og sad og mumlede for sig selv: »Det går galt. Jeg ved, det går galt. Jeg har den dårligste fornemmelse af den her tur.«

»Ja, vi bør så afgjort klage,« nikkede Frisk. »Her er alt for overfyldt, og hvor bliver maden af? Ja, jeg spørger bare!«

Den anden gris sukkede bare og var alt for optaget af sin egen elendighed til overhovedet at tage notits af Frisk.

Frisk valgte at ignorere den, men flere af de andre havde efterhånden set sig onde i sulet på den bekymrede, der ikke ligefrem gjorde noget for at sætte stemningen i vejret.

»Knyt nu sylten, Rask,« blev der gryntet. »Altid skal du være så pissepessimistisk. Ewig og altid skal man høre dig beklage dig eller tro det værste. Vi andre er snart trætte af at høre på dit gylle.«

Frisk følte sig tilskyndet til at blande sig og sagde: »Se hellere på den lyse side, fister løgsovs. Når vi kommer frem, får vi sikkert både mad og alting. Og hvem ved, måske også lidt pløre at vælte os i?«

Rask sendte ham et dystert blik og så alt andet end overbevist ud. »Ak, gid det var så vel,« sukkede han. »Jeg kan mærke, at det her ender skidt. Død, ulykke og verdens undergang venter os. For ikke at tale om mængder af andre ubehageligheder.«

En temmelig korpulent gris ved navn Ralf, som lige fra starten havde indtaget en slags førerposition blandt svinene, mest på grund af sin bedrevidende facon,

mængede sig ind i samtalen: »Lyt ikke til hængeøret der. Som I alle ved, har Rask alle dage været sortsynet og svagtseende.«

Det vidste de andre grise naturligvis ikke noget om, men de nikkede enigt og lod Rask surmule i fred. Der var ingen grund til at få ødelagt udflugten af hans negative ævl. Men sådan var det, hver gang en flok grise var samlet. Der var altid nogen, der skulle spolere stemningen.

Beroliget af Ralfs ord gav enhver sig atter til at passe sit. Frisk koncentrerede sig igen om morgenluften, der peb ind gennem sprækken. Han glædede sig til, at denne tur var overstået, så han kunne komme ud af det her indelukke. Ud til hvad? Et øjeblik blev også han ramt af en sær følelse af, at denne tur muligvis ikke ville føre noget godt med sig. Fordømt da også, tænkte han gnavent, nu havde den lille mæggris ødelagt stemningen med sin snak om død og ulykke. Han kastede et bistert blik i retning af lyseslukkeren og havde mest lyst til at rykke væk fra den, men det indebar, at han så ville blive nødt til at forlade sin sprække, og så langt agtede han alligevel ikke at gå. Der var visse ting, man ikke lige sådan gav afkald på.

2. *Ka-bum!*

Svinetransporten var kommet over bakken, og forude lå et langt, lige stykke med skov til begge sider. Chaufføren langgabte, og stadig var hans blik rettet mod vejen forude. Et let tågeslør drev hen over asfalten, elverpigerne dansede, eller hvad man kaldte det. Men hvad var nu det? Han spærrede øjnene op. Ikke langt forude traskede et eller andet dyr ud på vejbanen. Et pindsvin! Det tossede dyr var vadet direkte ud på asfalten uden at se sig hverken til højre eller venstre. Og nu stod det bare og glanede.

Chaufføren kunne naturligvis have valgt den gængse løsning og bare kørt pindsvinet fladt og være fortsat, som om intet var hændt, men chaufføren her var, på trods af hvad man skulle tro (og set i lyset af det job, han havde), en rigtig dyreelsker, og specielt pindsvin syntes han var indtagende. Altså valgte han at se bort fra den gængse løsning og stod i stedet på bremsen, mens han flåede i rattet for at undgå at påkøre det lille dyr.

Lastbilen skred ud med en ganske uhyggelig lyd og skurrede langs autoværnet i et springvand af gnister. Bagude fik lyden af fræsende metal de indespærrede svin til at hvine forskrækket og flytte vægten fra det ene ben til det andet med det skæbnesvangre resultat, at alting begyndte at hælde. Den mægtige truck kørte et langt øjeblik kun på de otte højrehjul, inden den fik overbalance og brasede gennem autoværnet og ud over en skrænt. Havde det været en film fra Hollywood, ville det have taget sig flot ud i slowmotion, men her i virkelighedens verden foregik det i lynets hast.

Man kan sikkert forestille sig, hvordan det lyder, når en lastvogn fyldt med slagtesvin braser gennem en skov med firs kilometer i timen og ved samme lejlighed tromler alt ned på sin vej. Sådan lød det også her. Styrehuset blev som noget af det første krøllet totalt sammen omkring nogle fyrrestammer, mens resten af vogntoget rullede videre ned ad skrænten og ved samme lejlighed fik skrællet taget af som låget på en dåse makrelguf, med det resultat at lasten blev spredt til alle sider. Det var mildt sagt et svineri af den anden verden.

Et stykke bagude stod pindsvinet uskadt og vejrede luften. Faren så ud til at være drevet over. Derpå luntede det uanfægtet videre med tankerne koncentreret om smagen af snegle, mens lydene fra den gryende – og snart temmelig kaotiske – morgen fyldte luften.

Da Frisk kom til sig selv, lå han med trynen boret ned i den bløde skovbund. Han var øm i kroppen og også en anelse omtumlet, men bortset fra det var han ved godt mod. Han var dog stadig noget usikker på, hvad der var sket. For et øjeblik siden havde han siddet og nydt trækvinden, og nu lå han her og vidste ikke helt, hvor han var.

Han trak trynen til sig og vejrede. Her lugtede godt. Af nyopgravet jord, friske rødder og frem for alt ren luft. En fed regnorm var kommet til syne lige foran ham. Han slubrede den straks i sig. Ikke værst! Anderledes end foderet, han var vant til, men absolut ikke dårlig. Han så sig om efter flere, men der var kun den samme. Så løftede han trynen og så sig omkring.

Han befandt sig i en skov. Mellem de høje granstammer svævede en fin dis. Solen fik de svirrende insekter til at skinne som guld.

Pludselig dumpede et par kogler ned foran ham, og han fik øje på en gris flettet ind i grangrene og hængende med hovedet nedad i en temmelig akavet position. Og ret højt oppe. Frisk genkendte den. Det var dystergrisen fra før.

»Nå, sidder du der?« spurgte han.

»Sidder er måske så meget sagt,« gryntede den anden. »For et øjeblik siden sad jeg, og sammenlignet med det her var det i grunden rart, men nu hænger jeg her og hænger på den.«

Den hængende gris forsøgte at skifte stilling med det resultat, at grenene gav efter, og den tumlede ned og landede ublidt foran Frisk sammen med kogler og grankviste nok til en hel juledekoration.

»Uf!« øffede den og kom forstumlet op at stå. »Det var ikke sjovt.«

»Kom du noget til?« spurgte Frisk.

»Naturligvis kom jeg noget til,« gryntede nedfaldsgrisen. »Jeg kom en masse til. Og jeg sagde det jo: Det går galt, sagde jeg, allerede inden vi gik ombord. Og galt gik det!«

»Var det ikke dig, som hed Rask?« spurgte Frisk.

»Jo, hvad skulle jeg ellers hedde?« spurgte den anden gris tilbage.

»Nå, men så fik vi det på plads. Jeg hedder Frisk,«
præsenterede Frisk sig.

»Hørte du mig spørge?« sagde den anden og vendte
ryggen til.